

КОЛЕДНАТА ЕЛХА

(Приказка)

Тая вечерь по цѣлия градъ прозорцитѣ свѣтѣха ярко. Въ-
статѣ свѣтѣха чудни коледни елхи, а децата весело се смѣха.
Навѣнъ свирѣха люти вѣтрове, но въ статѣ бѣше топло, защото
огнищата горѣха.

Въ една отъ кжшитѣ край рѣката, въ голѣмата стая елхата
свѣтѣше по-хубаво отъ всички други елхи въ града.

Деца се бѣха събрали около
баба си и слушаха какво имъ раз-
казваше тя. Когато се свършиха
приказкитѣ, децата отидоха да
си легнатъ. Само едно отъ тѣхъ
не си легна. То отиде до елхата
и гледаше чуднитѣ играчки и
плодове. Спомни си за беднитѣ
съседи и за тѣхното малко мо-
миче.

Въ бедната кжщица на съсе-
дитѣ сжщо свѣтѣше, но нѣмаше
елха.

Детето избра най-хубавата
играчка и я отнесе до бедното
си съседче.

Когато се върна, елхата го-
рѣше още по-хубаво и по нея

висѣха чудни играчки, каквито нѣмаше преди малко.

— Ела, — пришепна му елхата тихо. — Постой при мене.
Азъ ще разкажа само на тебъ една приказка. — Това станало отдавна
точно на Бѣдни вечерь.

Имало въ единъ малкъ градъ една майка. Тя била много
бедна. Имала само едно момче. Когато то порастнало, тя го дала
на едни хора отъ другъ градъ, да имъ слугува.

Но тѣзи хора били много лоши. Обличали го въ дрипи и
често не му давали да яде.

Дошълъ Бѣдни вечерь.

Навѣнъ духали люти вѣявици. Лошитѣ хора изпждили момчето.
Тръгнало момчето по пѣтя за тѣхния градъ.

Снѣгъ засипвалъ очитѣ му и пѣтя. Нищо не се виждало. Из-
губило пѣтя. Тръгнало напосоки презъ полето. Отъ студъ трѣпки
го побивали, сякашъ тръни го бодѣли.

Въ това време майката седѣла до огнището. До прозореца
се чулъ плѣсъкъ на крила и предъ нея до огнището падналъ
единъ жеравъ.

— Азъ, — казалъ жеравътъ, — не можахъ да отлѣтя съ своитѣ
братя и сестри, защото бѣхъ боленъ. Но сега стана тъй студено,